

Hadewych Minis

IK BEN EEN
LIMBURGSE
LEFGOZER'

HADEWYCH MINIS (33) ACTEERT DE STERREN VAN DE HEMEL, ZINGT IN HET THEATER, WOONT IN HAAR DROOMSTAD, HEEFT DE BESTE VRIENDENGROEP TER WERELD EN IS STRAALVERLIEFD. "JUIST OMDAT IK NU ZO GELUKKIG BEN, REALISEER IK ME DAT GELUK ZO VOORBIJ KAN ZIJN."

"Aardbeien? Of heb je liever kersen? Ze zijn vers van de markt." Een attent gebaar van de Limburgse, die pal aan de Amsterdamse Ten Katemarkt woont. "Heerlijk vind ik dat, even naar buiten stiefelen voor vers fruit en een praatje maken met de markt mensen. Dát is Amsterdam en dat wil ik niet meer missen." Een druk sociaal leven in de stad staat een nog veel drukker werkend bestaan gelukkig niet in de weg. Ze speelt in films en televisieseries, treedt op met Mike Boddé en speelt bij Toneelgroep Amsterdam. Binnenkort staat ze op de planken met de Griekse tragedie *Antigone-Kreon-Oidipous*. "Het is een interessant stuk barstensvol levensvragen. Niet dat ik veel

ervaring heb met thema's als vader- en broedermoord, incest of verraad, maar ik ben wel erg bezig met de vraag: wie ben ik in het leven? Dat speelt sterk in deze voorstelling. Ook herken ik de standvastigheid en broederlijke liefde van Antigone. Als het om mijn familie gaat, verander ik in een wolf.

Toen ik zes jaar was, kwam ik er een keer achter dat de hand van mijn oudere broer was opengeschaafd, omdat zijn klasgenoten hem opzettelijk tegen de muur drukten. De woede die ik toen voelde, was groter dan heel Maastricht, mijn geboorteplaats. Een dag later

kwam ik een van de jongens tegen en twijfelde geen seconde: dit kleine gupje haalde flink uit met haar voetje en ramde vol overgave tegen z'n scheenbeen. Wie aan mijn broer komt, komt aan mij.

Ik zit nu op een uitzonderlijk goed punt in mijn leven. Ik ben blij met mijn werk en heb sinds kort de leukste man op aarde. Kortom, ik ben heel tevreden. Maar dat vind ik nu juist zo moeilijk. Ineens ben ik bang om mijn dierbaren te verliezen, terwijl ik dat

vroeger nooit had. Tegenwoordig hoor ik mezelf dagelijks aan mijn vriend vragen of hij wel voorzichtig doet. Sinds we samen een auto hebben, schrik ik bij elke ziekenwagensirene die ik hoor. Ik vertel hem ook - meer dan ik voorheen bij andere partners deed - duidelijk wat ik voor hem voel. Ik wil dat hij het wéét. Juist omdat ik nu zo intens gelukkig ben, realiseer ik me dat geluk ook zo weer voorbij kan zijn. En dat beangstigt me.

Gek eigenlijk dat ik geluk zo'n akelig gevoel vind en geruster ben als het minder goed gaat. Dan voel ik me sterk en veilig bij

mezelf, omdat ik wéét dat ik, als ik eenmaal zelfstandig uit de put ben gekrabbeld, word overspoeld door een *I'm alive*-gevoel van levensvreugde. Gelukkig zijn is een minder krachtig gevoel en dient zich meer in golven aan. Zoals gisteren: ik was met mijn vriend uit eten, we hadden de leukste gesprekken ooit en lachten ons ziek. Eenmaal thuis, terwijl we op onze perenijsjes sabbelden, overviel me een geluksgevoel. Ik móest opstaan en mijn blijheid uitschreeuwen, gewoon om het kwijt te zijn. Dat zijn lekkere momenten, maar het stomme is dat ik binnen dat geluk al anticipeer op een mindere periode die gaat komen. En die volgt ongetwijfeld, dat weet ik. Daarom geeft geluk me een wat unheimisch gevoel. Waarschijnlijk heeft dat bewustzijn te maken met ouder worden. →

'SINDS KORT HEB IK DE LEUKSTE MAN OP AARDE'

Ik weet ook steeds beter waar ik goed in ben - en juist niet - zodat alles meer op z'n plek valt. Maar tegelijkertijd vraag ik me dingen af. Wil ik kinderen? Wil ik blijven toneelspelen? Of wil ik totaal iets anders? Inmiddels weet ik dat het niet altijd nodig is om keuzes te maken. En dat is, zeker voor iemand die een draak is in kiezen, een geruststellende gedachte.

Toneelgroep Amsterdam is mijn werkgever én mijn familie, maar hoeft niet mijn enige grote liefde te zijn. Blijkbaar kan ik alles best combineren: zingen, acteren, mijn eigen muziek schrijven en basgitaar spelen. Sterker nog, het inspireert en bevrucht elkaar. Inderdaad, ik hol mijn benen onder mijn lijf vandaan, maar dat vind ik lekker. Altijd al gehad. Ik ben heel nieuwsgierig en wil alles kunnen proeven en overal een hapje van nemen. Met zeer principiële types heb ik niets. Waarom roepen dat je nóóit gaat roken of te hard zult rijden? Je weet toch niet hoe het loopt? Het mooie aan het leven is dat de prachtigste dingen soms op je pad komen zonder dat je daar krampachtig achteraan bent gegaan. Zo

ging ik naar de toneelschool omdat ik net als mijn grote held Jeroen Willems bij toneelgezelschap Hollandia wilde spelen. Maar - wijt het aan mijn Limburgse bescheidenheid - ik durfde dat niet uit te spreken. Uiteindelijk werd ik wél gevraagd voor Hollandia. Als je iets echt graag wilt, komt het toch op je af, denk ik. Al moet je daar uiteraard keihard voor werken en niet op je luie gat blijven zitten.

Met zingen ging het net zo. Vroeger deed ik aan klassieke zang, maar op de toneelschool stuurde mijn docente me gelukkig de jazz- en blues-kant op. Dit was mijn muziek! Niet zo lang geleden ontmoette ik Mike Boddé bij de *De Mike en Thomas Show* en het klikte direct qua humor én muziek. Toen nam het een vlucht: de drie nummers die we samen opnamen, werden van mijn site opgepikt door de drummer van mijn oude band en binnen een half jaar gingen we op tournee langs de middelgrote theaters. Mijn docente, Mike en onze drummer zijn stuk voor stuk voor mij sleutelfiguren die er ook voor zorgen dat ik kom waar ik wil zijn.

Dat geldt ook voor mijn muzikale ouders. Ze hebben mijn broer en mij speels opgevoed. We kregen alle vrijheid, alle kansen om onszelf te ontplooien. Ik zat op vioolles, zangles, toneelles, ritmiek, clavecimbel, alles. Ik weet hoe vreselijk suf het klinkt, maar ik

vond het superleuk om met z'n vieren muziek te maken op de cello en de fluit.

Rond mijn vijftiende scheidden mijn ouders. Mijn broer, met wie ik een hechte band had, ging op kamers en mijn vader verhuisde, dus

in één klap waren de twee mannen weg uit ons gezin. Hoewel ik daar heftig puberend op reageerde, werd de band met mijn moeder daardoor extra hecht. We hadden het gezellig samen, ook al maakte ik het haar niet makkelijk. Ik was geen foute hangjongere, maar ook zeker geen keurige puber. Geen blower, maar wel van de categorie biertjes drinken en tafelvoetballen op huisfeesten of in Café Zeezicht.

De middelbare school was de mooiste tijd van mijn leven. Jammer dat je dat altijd pas achteraf beseft. Ik probeer nu vaker stil te staan bij mijn leuke leven en geweldige vriendschappen. →

'IK PROBEER VAKER STIL TE STAAN BIJ MIJN GEWELDIGE VRIENDSCHAPPEN'

Hadewych in het kort

Hadewych Minis werd op 5 januari 1977 geboren in Maastricht. Na de Toneelschool vertrok ze voor een opleiding naar New York. Daarna ging het in Nederland naar eigen zeggen 'rollen als een dolle'. En dat klopt. Ze is te zien bij Toneelgroep Amsterdam (in september in *Antigone-Kreon-Oidipous* in Amsterdam, Groningen, Arnhem, zie www.toneelgroepamsterdam.nl), in films (*Zwart Water*) en optv (*FloorFaber*). Ook toert Hadewych met Mike Boddé langs de theaters met hun band. Ze is ambassadrice van Stichting B!nk om kinderen in derde wereldlanden te helpen.

Veel van die vrienden stammen uit de toneelschoolperiode, omdat je elkaar daar heel snel vreselijk goed leert kennen en je allemaal ongeveer met hetzelfde bezig bent. Toch was het ook een onzekere fase, ik had constant bevestiging nodig. En hoewel je meer leert relativeren, wordt die onzekerheid in de loop der jaren niet minder. Daar ben ik allang achter. Oké, kritiek raakt me minder. Als iemand na de voorstelling vraagt:

‘Goh, tja, wat vond je er zelf van?’, dan ren ik niet meer direct huilend naar huis. Maar ik ben nog steeds bang voor een black-out of dat mensen concluderen dat ik eigenlijk toch niet kan acteren.

Na de toneelschool vertrok ik naar New York voor een method acting-opleiding. Ik was 22 en stapte ineens in een totaal nieuwe wereld waarin ik niemand kende. Achteraf gezien een ongelooflijk bepalende periode voor mijn ontwikkeling. Na jaren van twijfel was ik op afstand eindelijk in staat om te waarderen wat ik had: een goede opleiding, leuke vrienden, fijne ouders en een mooi leven! Terwijl ik me tijdens de toneelschool alleen maar zorgen had gemaakt: gaat het wel goed, krijg ik wel werk, haal ik mijn propedeuse wel, is mijn Limburgse accent een struikelblok? Ik was zo bezig met presteren, dat de ‘lol-angel’ er een beetje uit was. Zeker de druk van de propedeuse had z’n weerslag op mijn creativiteit. Want kijk, ik ben een lefgozer, maar wel een Limburgse lefgozer en dat betekent dat ik op safe speel om mijn punten te halen. New York was voor mij heel bevrijdend: na 22 jaar ‘veilig Maastricht’ was ik ontzettend toe aan een

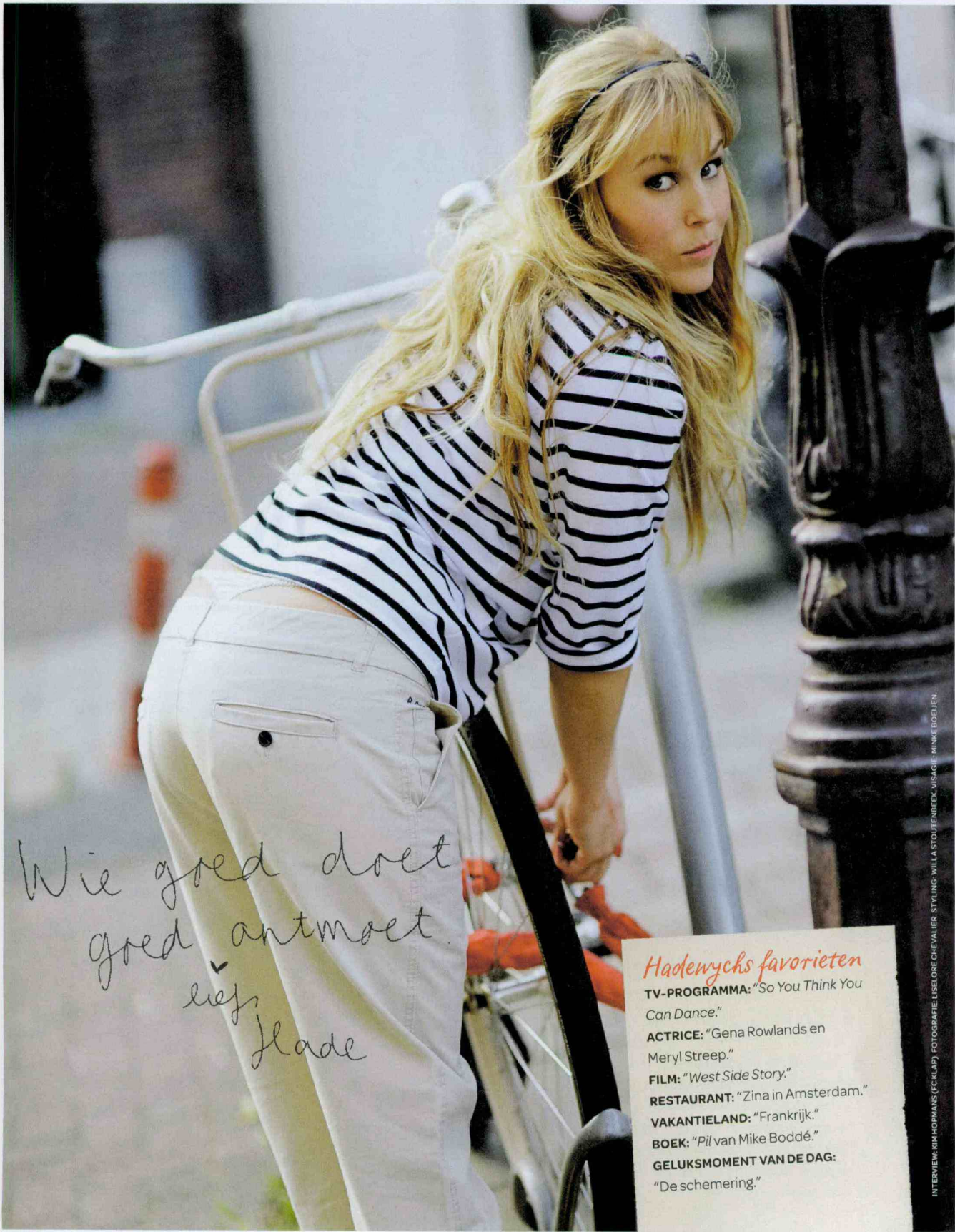
‘VRIENDIN- NEN WAAR- SCHUWEN ME DAT IK NIET AAN KINDEREN MOET BEGINNEN’

duik in het diepe. Ik wilde bewijzen dat ik geen mietje was. Struinend door New York voelde ik me voor het eerst volwassen. Van nature bruis ik van energie, maar door die typische New York-hectie deed ik vanzelf een stapje terug en kwam ik tot rust. Dat kwam mijn spel ten goede, want ineens durfde ik veel meer. Of zoals een docent op de toneelschool me steeds vroeg: wanneer gaat het dekseltje van dat jampotje? En plof! In New York voelde ik het dekseltje eraf gaan. Ik kreeg vertrouwen in mezelf en trots dacht ik: goh, misschien ben ik toch wel een heel leuke persoon.

Nu ben ik 33 jaar en tot voor kort had ik totaal nog geen kinderwens, misschien later, als ik groot ben. Nu voel ik voor het eerst dat ik het misschien toch wel wil. Laatst vertelde iemand over een klasje zwangerschapsyoga waarin alleen maar 33-jarige vrouwen zaten. Zo bizar, het kan toch geen toeval zijn dat iedereen op z’n 33e denkt: ja, doe maar? Het hebben van een partner, kinderen, een hond en huis met tuin is nog altijd het ideaalbeeld. Pas dan is je leven compleet. En eerlijk gezegd, ik vrees dat ik dat inmiddels ook zo voel. Ik kon een stiekeme oh, ik hoor er ook bij!-gedachte niet onderdrukken. Genoeg vriendinnen met kinderen waarschuwen me dat ik er niet aan moet beginnen, omdat kinderen je leven op z’n kop zetten en je relatie veranderen. Maar ik wil mijn plaatje compleet maken, dus dat wordt het vreselijke beeld van huisje-boompje-beestje.

Wat een vervelende constatering zeg... Ik vind het namelijk belachelijk dat mensen zonder kinderwens zich altijd moeten verdedigen. Alsof ze niet helemaal lekker zijn! Kijk naar knappe, leuke, geslaagde vrouwen als Jennifer Aniston en Cameron Diaz. Die moeten in elk blaadje lezen dat ‘de wereld zich afvraagt of zij - ojee ojee - nog wel aan bod komen’. Dat is toch bekrompen? Voor iedereen is een geluksgevoel anders. Ik voelde me ook weleens een vreemde eend in de bijt, omdat ik op andere wijze invulling gaf aan mijn leven. Ik was nooit zo’n cocooner die zich afsloot met één iemand, ik wilde altijd alles meemaken. Nu ben ik daar blij om, want ik zal nooit met spijt terugkijken. Dat is ook de reden dat ik nu steeds meer rust krijg. Tenminste, dat denk ik. Misschien begin ik er langzaam aan toch een beetje bij te horen. Hmm, toch maar even afkloppen.”

Wie goed doet
goed ontmoet
♥
lies
Hade

Hadenvy's favorieten

TV-PROGRAMMA: "So You Think You Can Dance."

ACTRICE: "Gena Rowlands en Meryl Streep."

FILM: "West Side Story."

RESTAURANT: "Zina in Amsterdam."

VAKANTIELAND: "Frankrijk."

BOEK: "Pil van Mike Boddé."

GELUKSMOMENT VAN DE DAG:
"De schemering."